

РЕШЕНИЕ

№ 3450

гр. София, 29.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 15.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **1803** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК) във връзка с чл. 226 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по повод решение № 1096 от 01.02.2023г., постановено по адм. дело № 1803 по описа за 2023 г. на Върховния административен съд, Първо отделение, с което е отменено решение № 7353 от 07.12.2021 г. по адм. дело № 714/2021 г. по описа на Административен съд - София град, с което е отхвърлена жалбата на „В и К“ ООД, [населено място] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане /АУПДВ/ № УДВ - 33 от 02.12.2020 г., издаден от Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/. С посоченото решение ВАС е върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на АССГ с дадени конкретни задължителни указания във връзка с компетентността на органа, издал обжалвания акт.

В първоначалната си жалба до съда, жалбоподателят е изложил доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Изложил е съображения, че процесният АУПДВ е немотивиран, издаден в противоречие с материалния закон. Сочи, че дружеството не е задължен субект в качеството му на оператор, като посочва, че същото може да се определи единствено като „друго предприятие“ по чл. 2, ал. 3 от Закона за регулиране на водоснабдителните и канализационните услуги /ЗРВКУ/. Твърди, че през 2020 г. не е имал и не е обслужвал своя обособена територия, тъй като обособената територия на общ. Д. е прекратена и „В и К“ ООД, [населено място] е нямал сключен договор с за поддържане, управление и

експлоатация на публични ВиК системи и за предоставяне на ВиК услуги. С тези доводи, счита, че „В и К“ ООД, [населено място] не дължи такса, определена съгласно чл. 1 от Тарифата. В представени, при първоначалното разглеждане на делото писмени бележки жалбоподателят чрез неговия процесуален представител излага подробни съображения в подкрепа на твърдението си, че АУПДВ е издаден при нарушаване на предметната компетентност на КЕВР и в нарушение на чл. 166, ал. 2, изр. второ на ДОПК.

При повторното разглеждане на делото процесуалният представител на жалбоподателя поддържа искането си за прогласяване нищожността на оспорения акт, или за неговата отмяна като незаконосъобразен, издаден в нарушение на материалния закон. Представя писмени бележки. Претендира разноси.

Ответникът – КЕВР, представляван от юрк. Б., оспорва жалбата и моли за нейното отхвърляне, по съображения изложени в представени писмени бележки, при първоначалното разглеждане на делото. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В хода на съдебното производство повторно е представено по делото Решение № ПП-3/09.05.2017г. на КЕВР с цел установяване неизвестно до момента на жалбоподателя обстоятелство досежно влизането му в сила и същото представлява ли стабилен административен акт.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят - „ВиК“ ООД [населено място] е вписан в ТР с ЕИК[ЕИК] и с предмет на дейност „водоснабдяване, канализация, пречистване на води, инженерингови услуги в страната и чужбина“ със собственици, съгласно данните в ТР - Държавата чрез МРРБ с дял 24360 лв. или 50.99 % и [община], с дял 23410 лв. или 49.01 %.

На 30.06.2016г. дружеството подало заявление до КЕВР за одобряване на бизнес план за развитие на дружеството като ВиК оператор в периода 2017-2021г., както и за утвърждаване и одобряване на цени на водоснабдителните и канализационно услуги.

С Решение № 267/26.05.2016г. - т. 4 на Общински съвет Д. е прието принципно съгласие по реда на чл.198а от Закона за водите за присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК, на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място].

С решение по Протокол 6/31.05.2016г. (лист 20) на Общото събрание на А. на обособената територия, обслужвана от „ВиК“ ООД Д. е прието принципно съгласие за присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място].

С Решение по Протокол № 12/21.07.2016г. границите на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] са променени, с включване към тях и на [община]. Със същото решение е прието, до започване на дейностите по стопанисване, поддържане и експлоатация на ВиК активите и предоставяне на ВиК услуги от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] в новоприсъединените общини, тези дейности да се извършват от съществуващите ВиК оператори – респ. от „ВиК“ ЕООД Д..

С Допълнително споразумение № 1 към Договор от 14.04.2016г., сключено между

„Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] като „Оператор“ и Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място] (лист 22 и сл.) са определени задълженията на оператора, произтичащи от изпълнението на Решение по Протокол № 12/21.07.2016г. по отношение на публичните активи, инвестициите, изготвянето на проект за Бизнес план за 2017-2021 г. за новоприсъединените обособени територии, сроковете за осъществяване на дейностите и др.

С Декларация от 16.01.2020г. (лист 37) жалбоподателят декларирал пред КЕВР размер на приходите от ВиК услуги и фактурирано количество питейна вода за предходната година, като в т.3 от същата декларация определил и дължимата такса „ВиК регулиране“ за 2020 г.

С Доклад от 24.01.2020г. (лист 5 - 60 от админ. дело № 68/2021г. на Административен съд Хасково) на главния директор на ГД „ВиК услуги“ в КЕВР до председателя на КЕВР е представена справка за дължимите такси от ВиК операторите за 2020г., сред които – на ред 12 от справката и за дължимите такси от „ВиК“ ООД Д..

С Доклад от работна група от дирекции в КЕВР (лист 42 и сл. от админ. дело № 68/2021 г.) председателят на КЕВР е уведомен за обстоятелства, налагащи откриване на процедура за установяване на публично държавно вземане от такса „ВиК регулиране“ и лихва за просрочие, дължима от жалбоподателя. С доклада е предложено откриването на процедура за установяване на публичното държавно вземане, с начислена и неплатена главница в посочен в доклада размер, размера на лихвата за просрочие и уведомяване на жалбоподател в настоящето производство за откриване на процедурата, с определяне на срок за обяснения и възражения и за доброволно изпълнение на задължението.

С Решение по т. 4 от Протокол № 202/18.09.2020г. от заседание на КЕВР е прието да се открие процедура по установяване на публично държавно вземане по отношение на „ВиК“ ООД Д.. Решението е взето със 7 гласа „за“, от които един глас „за“ на член на КЕВР със стаж във ВиК сектора.

На дружеството е предоставена възможност в 7-дневен срок за обяснения, възражения или за доброволно изпълнение на задълженията на дружеството. В определения 7-дневен срок „ВиК“ ООД Д. не е представило възражение или обяснение, както и не е изпълнило доброволно задълженията си. Дружеството-жалбоподател е депозирало възражение с вх. № Ф-17-13-8 от 30.09.2020 г.

С Решение по Протокол № 257/02.12.2020 г., КЕВР е приела по отношение на „ВиК“ ООД Д. да бъде установено публично държавно вземане от неплатена такса „ВиК регулиране“ и лихва за просрочие, в размер на 6 645,84 лева, представляващи: 3 322,92 лева, първа променлива част от такса „В и К регулиране“ за 2020 г., дължима към 25.03.2020 г. и 3 322,92 лева, втора променлива част от такса „В и К регулиране“ за 2020 г., дължима към 25.07.2020 г., както и начислена и неплатена лихва в размер на общо 233,13 лева (двеста тридесет и три лева и тринадесет стотинки), представляващи: 52,22 лева, за периода от 26.01.2020 г. до 28.04.2020 г., върху главница от 000,00 лева (постоянна част за 2020 г.); 146,76 лева, за периода от 26.03.2020 г. до 31.08.2020 г. върху главница от 322,92 лева (първа променлива част за 2020 г.); 34,15 лева, за периода от 26.07.2020 г. до 31.08.2020 г. върху главница от 3 322,92 лева (втора променлива част за 2020 г.).

Въз основа на решението на основание чл. 165 и чл. 166, ал. 2 от ДОПК е издаден оспорения в настоящето производство Акт за установяване на публично държавно вземане № УДВ – 33/02.12.2020 г.

С Решение № № 7353 от 07.12.2021 г. по адм. дело № 714/2021г. по описа на Административен съд - София град е отхвърлена подадената от жалбата „В и К“ ООД, [населено място] срещу оспорения АУПДВ. Видно от мотивите на посоченото решение съдът е приел, че независимо от предприетата процедура по присъединяване на [община] към Асоциация по ВиК на обособената територия, обслужвана от „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД [населено място], същата към 31.12.2020г. не е завършена и жалбоподателят не е преустановил предоставянето на ВиК услуги, респ. не е загубил качеството си на ВиК оператор по смисъла на чл.2 ал.1 от ЗРВКУ. Поради това същият е задължено лице в качеството му на В и К оператор и като такъв дължи заплащане на годишна такса „ВиК регулиране“. С Решение № 1096 от 01.02.2023г., постановено по адм. дело № 1803 по описа за 2023 г. на Върховния административен съд, Първо отделение, актът на първоинстанционния съд е отменен и делото е върнато за ново разглеждане от друг съдебен състав на същия съд с конкретни указания. В мотивите на съдебното решение на ВАС са дадени указания по тълкуването и прилагането на закона, които се явяват задължителни при по-нататъшното разглеждане на делото, с оглед разпоредбата на чл. 224 АПК. Дадени са конкретни указания при новото разглеждане на делото да бъдат изложени конкретни мотиви дали в правомощията на КЕВР за събиране на такси по чл. 28, ал. 1 Закона за енергетиката /ЗЕ/ и по чл. 8, ал. 1, т. 1 от ЗРВКУ имплицитно се включва и компетентността за тяхното установяване и издаване на АУПДВ.

Съдът като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, доводите и становищата на страните, и като направи служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно [чл. 146 АПК](#), намира от правна страна следното:

От представеното в хода на настоящото производство заверено копие на АУПДВ № УДВ - 33 от 02.12.2020 г. се установява, че издател на така оспорения акт е КЕВР. Видно от неговото съдържание, същият е издаден на основание чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 165 и чл. 166, ал. 2 от ДОПК, като е подписан от всички членове на КЕВР, включително председател и от главен секретар. Спорен по делото е въпросът относно материалната компетентност на КЕВР да издава АУПДВ и съдържа ли специалния закон, в частност ЗЕ и ЗРВКУ разпоредба, която да овластява КЕВР да установява такси по чл. 28, ал. 1 от ЗЕ и по чл. 8, ал. 1, т. 1 от ЗРВКУ. Правомощията на КЕВР като специализиран независим държавен орган са детайлно изброени в раздел Втори на Глава III от ЗЕ, както и в ЗРВКУ във връзка с регулиране на качеството и цените на водоснабдителните и канализационни услуги, като сред тях не се съдържа правомощие по установяване на дължими такси, определени като публични държавни вземания. Същевременно нормата на чл. 28, ал. 1 ЗЕ предвижда, че за изпълнение на регулаторните си правомощия по този закон и по ЗРВКУ, КЕВР събира такси за разглеждане на заявления, за издаване на сертификати, за продажба на документи за провеждане на конкурси, лицензионни такси и такси за регистрация на експерти, а съгласно чл. 8, ал. 1, т.1 от ЗРВКУ приходите по бюджета на Комисията, с които се финансира дейността по този закон, се набират от такса "В и К регулиране". Събирането на публични вземания се предшества от тяхното установяване, като се касае за две отделни, различни правомощия, които при публичните вземания, каквито са таксите се осъществяват от различни органи. Събирането може също така да се

прояви в различни форми, в зависимост от това дали е доброволно или принудително, а установяването се изразява в определяне по основание и размер на възникналото по силата на закона задължение, в конкретния случай за такса. Следователно не може да се приеме, че в правомощията на КЕВР по събиране на такси по чл. 28, ал. 1 от ЗЕ и по чл. 8, ал. 1, т. 1 от ЗРКВУ имплицитно се включва и компетентност по тяхното установяване. Този извод се подкрепя и от сравнителния анализ между нормата на чл. 28, ал. 1 от ЗЕ и чл. 36з, ал. 1 от ЗЕ, като последната разпоредба също определя като публично държавно вземане вноските по [чл. 36е, ал. 1](#), средствата по [чл. 36д, ал. 1, т. 7](#), но изрично предвижда, че АУПДВ се издава от председателя на фонда, каквото правомощие по чл. 28, ал. 1 от ЗЕ за Комисията или конкретно за нейния председател не е предвидено. Използваната законодателна техника за недвусмислено и точно определян на компетентния орган, който е овластен да издаде АУПДВ, кореспондира и с установяването на общите норми на чл. 166 от ДОПК. Законодателя в чл. 166, ал. 2 и ал. 3 ДОПК е уредил общите норми за определянето на органа и реда, по който се издават АУПДВ и за да се приложи друг специален ред – такъв трябва да е изрично уреден в съответния специален закон. Такива изрични правила, както бе посочено не се съдържат в ЗЕ и ЗРВКУ, поради което основателни са изложените от жалбоподателя възражения, че не е допустимо да се извежда специална административна компетентност за издаване на АУПДВ чрез разширително тълкуване, тъй като такъв подход влиза в противоречие и напълно обезсмисля нормата на чл. 166, ал. 1 и ал. 2 ДОПК. Освен това, самият административен орган изрично е посочил, че издава АУПДВ на основание чл. 166 ал.2 от ДОПК, а не на основание специалния закон.

Горезиложеното обосновава извод, че нито в ЗЕ, нито в ЗРВКУ се определя органа и реда за издаване на АУПДВ, поради което и на основание чл.166 ал.2, изр. второ от ДОПК, в тази хипотеза ръководителят на съответната администрация определя органа, който издава АУПДВ по реда на АПК. Съгласно чл. 10 ал.1 и ал.2 от ЗЕ КЕВР е специализиран независим държавен орган, който извършва регулирането на дейностите в енергетиката и във водоснабдяването и канализацията. Съгласно чл. 11, ал. 1 от ЗЕ /в редакция за процесния период/, Комисията е колегиален орган и се състои от 7 членове, включително председател. Разпоредбата на чл. 16, ал. 3 от ЗЕ, предвижда, че при осъществяване на дейността си Комисията се подпомага от администрация, чиято структура и организация на работа се определят с правилника, който се приема от Комисията и се обнародва в "Държавен вестник". Разпоредбата на чл. 20, т. 1 от ЗЕ предвижда, че председателя организира и ръководи дейността на комисията и на нейната администрация съгласно закона и нейните решения. В случая председателя на Комисията като ръководител на администрацията е следвало да посочи органа, натоварен да издава актовете за установяване на публични държавни вземания, което не е сторено. Според трайно установеното разбиране в съдебната практика ръководителят на съответната администрация, който винаги е орган на държавна власт, не е оправомощен да издаде АУПДВ, тъй като неговата компетентност е ограничена от чл.166 ал.2 ДОПК до това да определи, компетентния орган който да издаде акта. Както е посочено и в мотивите на ТР № 4 от 22.04.2004г. по адм.д. ТР-4/2002г., ОСС на ВАС, възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения, първото от които е това, че никой не може да делегира правомощия, които не притежава. /Така в Решение

на ВАС № 4635/21.04.2020г. на ВАС по адм.д. № 14627/2019г.; Решение № 9618 от 15.07.2020 г. по адм. д. № 4577/2020 на Върховния административен съд, I адм.отделение, Решение № 1773 от 04.02.2020 г. по адм. д. № 9864/2019 на Върховния административен съд, I адм.отделение, Решение № 6153 от 17.05.2017г. по адм. дело № 5095/2016г., ВАС, III отд., Решение № 8398 от 05.06.2019г. по адм. дело № 2567/2019г., ВАС, I отд., Решение № 9484 от 07.07.2014г. по адм. дело № 61/2014г., ВАС, III отд., Решение № 1422 от 03.02.2021г. по адм. дело № 10663/2020г., ВАС, I отд./ По делото не се установява председателя на КЕВР да е възложил с нарочен акт на друг орган от структурата на КЕВР да издава и подписва актове за установяване на публични държавни вземания, с което изискванията на процесуалния закон в случая не са били изпълнени. При тези данни и с оглед на цитираните разпоредби, настоящият съдебен състав приема, че КЕВР не е притежавал правомощието, съответно не е компетентен орган да издаде АУПДВ и по чл. 166, ал. 2 ДОПК.

С оглед гореизложените мотиви, следва да се приеме, че КЕВР не е разполагала с материална компетентност да издаде АУПДВ, а административен акт издаден от некомпетентен орган е нищожен. При този извод, обсъждането на останалите основания по [чл. 146 от АПК](#) за законосъобразността на оспорения акт се явява безпредметно.

При този изход на делото и с оглед направеното от пълномощника на жалбоподателя своевременно искане за присъждане на разноски на основание чл. 143, ал. 1 и чл. 226, ал. 3 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати разноски в размер на 1 870 лева, от които 50, 00 лв. - държавна такса за обжалване пред първа инстанция; 370 държавна такса за касационно обжалване; 1 450 лв. - договорени и изплатени от жалбоподателите адвокатски възнаграждения, от които 700 лв. за първа инстанция и 750 за касационно обжалване. Неоснователни са направените от ответника възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение, доколкото претендирания и заплатен размер е под установения такъв минимален по Наредба № 1 от 9.7.2004г.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. първо във вр. с ал. 1 от АПК, Административен съд - София град, III - то отделение, 17-ти състав,

РЕШИ:

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТТА на Акт за установяване на публично държавно вземане № УДВ - 33 от 02.12.2020 г. издаден от Комисия за енергийно и водно регулиране, с който на „В и К“ ООД, [населено място] са установени задължения в общ размер на 6 645,84 лева и дължима лихва в общ размер на 233,13 лева.

ОСЪЖДА Комисия за енергийно и водно регулиране да заплати на „В и

К“ ООД, [населено място], сумата от 1 870 лева, представляваща осъществените разноси и възнаграждение за един адвокат.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: